

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

XIV* legislatura · segon període · sèrie P · número 38

Ple del Parlament

Sessió 20, tercera reunió, dijous 16 de desembre de 2021

Presidència de la M. H. Sra. Laura Borràs i Castanyer

Dossier

TAULA DE CONTINGUT

Interpel·lació al Govern sobre la recerca i la transferència de coneixement com a eixos clau de la societat del coneixement 300-00093/13	3
Interpel·lació al Govern sobre la salut i l'atenció primària (posposada) 300-00087/13	8
Interpel·lació al Govern sobre les polítiques per a incentivar la natalitat i abordar l'hivern demogràfic 300-00088/13	8
Interpel·lació al Govern sobre les actuacions del Departament d'Igualtat i Feminismes en matèria d'antiracisme 300-00095/13	14
Interpel·lació al Govern sobre el garantiment dels drets culturals (posposada) 300-00089/13	19
Interpel·lació al Govern sobre l'impuls de la mediació i els mètodes alternatius de resolució de conflictes 300-00094/13	19

* Denominació que adopta la legislatura actual a partir del 4 de juny de 2021, en compliment de la Resolució 9/XIII del Parlament de Catalunya, aprovada pel Ple en la sessió 7, del 2 de juny de 2021 (BOPC 50/13, del 04.06.2021).

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El *Diari de Sessions del Parlament de Catalunya* (DSPC) reproduïx només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de documentació que acompanya la intervenció es pot consultar a l'expedient del ple.

Imprès al Parlament

ISSN: 0213-7976 (general)

0213-7984 (sèrie P)

DL: B-27.966-1980

www.parlament.cat

Sessió 20.3

La sessió s'obre a les nou del matí i dos minuts. Presideix la presidenta del Parlament, acompanyada de la vicepresidenta segona, el secretari primer i la secretària segona. Assisteixen la Mesa la secretària general i la lletrada Mercè Arderiu i Usart.

Al banc del Govern seuen la consellera d'Igualtat i Feminismes, la consellera de Recerca i Universitats i la consellera de Justícia.

La presidenta

Bon dia, reprenem la sessió en el setè punt de l'ordre del dia.

Interpellació al Govern sobre la recerca i la transferència de coneixement com a eixos clau de la societat del coneixement

300-00093/13

La interpellació al Govern sobre la recerca i la transferència de coneixement com a eixos clau de la societat del coneixement. Presentada pel Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, té la paraula per fer l'exposició de la interpellació la diputada senyora Anna Erra.

Anna Maria Erra i Solà

Molt bon dia a tothom. Gràcies, presidenta. Consellera, diputats, diputades que us lleueu de bon matí per sentir un gran tema, que és el de les universitats..., agraeixo, doncs, tots els que avui n'heu fet l'esforç.

Consellera Geis, Catalunya és un país ric en generació de talent i de coneixement. Molts homes i dones són compromesos amb la investigació científica i fins i tot en tots els camps, per fer –perquè ho sabem– una societat millor.

Avui, avui que parlem d'universitats, m'agradaria també fer rellevància..., no es poden agafar totes les notícies, ni totes les molt bones notícies, però sí que m'agradaria fer rellevància de tres notícies que últimament han sortit, que van lligades amb la recerca.

Fa pocs dies sortia que cinc investigadors catalans rebran finançament del Consell Europeu de la Investigació, després de ser escollits en l'Advanced Grants 2020. També sortia fa poc que investigadors catalans troben un dels millors tractaments del món contra el càncer de mama. I també fa molt poc sortia que nou investigadors catalans, dels diferents centres de l'ICO, han estat inclosos al rànquing d'Stanford, que inclou els científics més citats, amb major impacte a escala mundial.

Tot això, davant de totes aquestes bones notícies, senzillament és un petit exemple de la riquesa que tenim aquí, a Catalunya, sabem que la recerca és clau per al país i, això, vostè ho té clar.

Per això, a principis de novembre va comparèixer en comissió d'aquesta cambra per presentar un ambiciós projecte de pressupostos per a la nova conselleria de Recerca i d'Universitats, i amb una partida per a les polítiques de recerca de 292 milions d'euros. S'ha de dir que això significa un increment del quaranta-tres per cent i gairebé 90 milions addicionals. Només amb aquesta dada es fa palès de com és de necessària una conselleria específica per a les universitats catalanes i per al sistema de recerca científica de Catalunya.

L'arquitectura de la recerca catalana disposa de grans iniciatives de país, i en breu tindrem un nexa entre totes elles, i sabem que això ho farà el projecte que tenim a punt de la Llei de la ciència. Una llei que servirà d'instrument de lideratge i coordinació del país amb una forta base, construïda a partir del Pacte nacional per a la societat del coneixement, que garanteix, primer, un consens polític i social, però també econòmic, amb més d'un noranta-nou per cent de pimes, amb l'objectiu d'arribar al 2,2 per cent del PIB en un període de cinc anys.

L'objectiu és, doncs, fer de la recerca un element vertebrador del país per avançar tots a una sola velocitat, social i territorialment, i apostant decididament per la innovació i la transferència de coneixement.

Perquè és a partir de la recerca que podem assolir nous progressos com a societat per aspirar a viure millor, amb major prosperitat i benestar per a tothom. Perquè concebem la recerca com una eina per a l'economia de valor afegit, de desenvolupament i innovació, i que genera aquesta riquesa i ocupació de qualitat en el territori català i li genera un millor benestar.

Tenim el deure de transmetre a la societat tot aquest coneixement que generem, ara bé, aquesta tasca no la podem fer únicament des de la Generalitat. Per això, cal una estratègia integral de generació, transferència i aplicació del coneixement que permeti una col·laboració eficient entre les institucions universitàries i de recerca, amb les empreses i la iniciativa privada.

Per exemple, ara que estem vivint el que és la covid-19, tot això ens ho ha demostrat. Gràcies a la recerca s'ha pogut fer front d'una manera ràpida, molt ràpida, per atacar aquesta pandèmia, perquè en qüestió de mesos hem pogut treure una vacuna que ens ha ajudat a salvar centenars de vides. Tot això ens porta que la recerca catalana necessita d'un bon finançament per seguir fent avenços, i el Pacte nacional per a la societat del coneixement estableix la necessitat d'implementar una política de finançament estable; estable per a la recerca, amb objectius específics per fer-ho possible. Quins són, aquests?

El compromís sobretot es tradueix en recursos i mesures per fomentar l'excel·lència dels nostres centres de recerca com el Cerca, o bé continuant desenvolupant infraestructures com el sincrotró Alba, el Marenostrom 5, al Centre de Supercomputació de Barcelona, o el Centre d'Anàlisi Genòmica.

Ara bé, un recent i molt bon exemple d'això és el Fons d'Inversió de Tecnologies Avançades, el conegut FITA, que vostè aquesta mateixa setmana va presentar. Un fons de capital risc, públic i privat, pensat per ajudar que els descobriments en recerca tinguin, sobretot, aplicació a la societat i per impulsar l'emprenedoria científica. Però hi ha més, a Catalunya, els seixanta-un centres de recerca, els trenta-tres parcs científics i tecnològics, els més de trenta mil investigadors que tenim a Catalunya, ocupar la cinquena posició al rànquing europeu en captació de fons de recerca, ser el territori més atractiu del sud d'Europa en inversions i generar deu cops més de producció científica per habitant, tot això, tots aquests elements constaten el potencial que som com a país. I agafant les paraules que diu el company Tremosa, tenim clar que Catalunya és potència científica natural, és motor d'innovació.

Amb tot això es fa evident, doncs, consellera, que necessitem enfortir el sistema de recerca de Catalunya, enfortir-lo, muscular-lo, fer-lo més dinàmic. Per això, tot això ha de ser una aposta estratègica d'aquest Govern i d'aquesta legislatura, perquè sense innovació no hi ha transformació, i això requereix més recursos.

Ens consta que enfortir el sistema universitari de recerca de Catalunya és un dels objectius prioritaris del seu departament, perquè tenim clar que invertir en investigació i desenvolupament genera riquesa, ja que qualsevol inversió en aquest sentit és apostar per un millor futur, donar més oportunitats, més benestar i més cohesió social.

I volem i tenim clar el seu compromís amb el sector del coneixement de Catalunya. S'ha demostrat amb el pressupost, eh? Ja hem dit que presenten al Parlament un creixement històric. Ara bé, resulta fonamental exigir un cop més a l'Estat que compleixi amb les seves obligacions, aquest cop, en matèria de recerca. I, per tant, millora en finançament mentre no es traspassin les competències, perquè no oblidem que l'article 158 de l'Estatut d'autonomia de Catalunya especifica la competència exclusiva de la Generalitat en recerca, desenvolupament i innovació tecnològica.

La recerca catalana, però, té grans reptes, i, a part de reptes globals com pot ser la igualtat de gènere, en té d'altres d'específics, com retenció del talent, el re-

lleu generacional, o la transferència del coneixement i el seu impacte a la societat. Sabem que a vostè l'interpellen totes aquestes qüestions, i hem notat com aquestes polítiques s'han posat al centre del debat polític des que hi ha aquesta conselleria. I el seu abordatge depèn, en bona part, d'un millor finançament. Per aquest motiu, consellera, avui la interpel·lem sobre aquesta qüestió. Quina és la seva visió sobre el finançament de la recerca catalana i la seva relació amb la transferència del coneixement?

Moltes gràcies.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

Per respondre, té la paraula la consellera de Recerca i Universitats, senyora Gemma Geis.

La consellera de Recerca i Universitats (Gemma Geis i Carreras)

Bon dia, presidenta. Consellera, diputats, diputades; també el director general de Recerca, Joan Gómez Pallarès, i el director general de Transferència, en Xavier Aldeguer; moltíssimes gràcies per acompanyar-nos avui i així començar aquest Ple parlant de recerca, d'universitats i de transferència.

Quan parlem de..., i escoltant les consideracions, els posicionaments de la diputada Erra, de l'alcaldeessa de Vic, crec que defineix molt bé qui som com a país. I el país que som és un país on el talent i el coneixement en són uns pilars bàsics. En aquesta fase, en aquest nou Govern, hem decidit tots conjuntament –perquè hem sumat tot d'aquesta política– enfortir la recerca, enfortir el coneixement del país a través del naixement d'una conselleria específica. I, per tant, de posar i emfasitzar encara molt més aquesta aposta del país, que la recerca estigui en el centre, el coneixement estigui en el centre.

I això s'ha demostrat en fets. Més enllà d'una conselleria, que una conselleria per sí no té significança si no va acompanyada d'un increment pressupostari. I aquesta ha estat la realitat, una realitat que es constata en fets i no només amb paraules, perquè, en aquests pressupostos per al 2022, com ha indicat vostè molt bé, el creixement del Departament de Recerca i Universitats experimenta un catorze per cent de creixement. I, per tant, ens permet albirar diferents polítiques en la línia que vostè expressava, del relleu generacional, de la retenció del talent, d'apostar per una millor transferència del coneixement.

I específicament volia destacar, també en aquesta setmana en la que estem, que el creixement de les polítiques específiques de recerca en aquest departament supera amb escreix un quaranta-tres per cent d'augment pressupostari. Per tant, crec que això era també una demanda de la societat, perquè la pandèmia ha evidenciat la importància de la recerca. Per tant, volia també posar en context aquest increment pressupostari i de l'esforç que fa el Govern.

Però, per què Catalunya ha d'apostar per la recerca? Per què Catalunya ha d'apostar pel coneixement? Mireu, aquest cap de setmana hi havia una columna en un diari del catedràtic d'economia social del Tecnocampus, l'Eloi Serrano, que deia: «Sense innovació, no hi ha recuperació.» I em va semblar molt adient per al temps que estem.

És a dir, si volem recuperar el país, aquesta recuperació del país ha de passar, també, per la millora de la innovació. I aquesta innovació ens ha permès, doncs, també poder sortir molt més ràpid d'aquesta pandèmia. Fa un any encara no estàvem vacunats. Fa un any no estàvem vacunats i estàvem tots esperant quan s'obria el termini de vacunació. I avui, la mainada d'aquest país ja es pot començar a vacunar. Per tant, això ha estat possible gràcies a la recerca, gràcies al coneixement, gràcies a la innovació.

I per què la ciència, la recerca, el coneixement, juguen aquest paper clau en aquest país? Doncs perquè la recerca és una estructura de país, és una estructu-

ra d'estat, que l'hem de potenciar. Perquè ens permet impulsar aquesta recuperació econòmica i perquè ens permet afrontar molt millor aquests reptes globals. Però, al final, per què els investigadors i investigadores del país fan recerca? Per què fan recerca? Per influir en la vida de les persones, per influir en el progrés, per influir en el benestar.

Quins reptes globals tenim a la societat i quins reptes la recerca del país –perquè a mi em pertoca pensar a quinze o vint anys vista, no a tres o quatre, sinó a quinze o vint anys vista–, quins són els reptes globals que té la societat i que té la recerca? Doncs, bàsicament, podríem parlar del xip europeu –i quan parles amb els especialistes, no qualsevol xip, sinó tipologia molt concreta de xip–, la intel·ligència artificial; la recerca, especialment la recerca en salut, la recerca en salut mental, atenent a la situació que té el país; la ciberseguretat –un país que es digitalitza necessita enfortir les polítiques d'investigació, de recerca també en ciberseguretat–; la quàntica; la fotònica, com a nova tècnica d'energia; l'arquitectura i l'urbanisme. Hem vist com la pandèmia ha impactat en les nostres ciutats, en els nostres barris, en la cohesió social com impacta un bon urbanisme..., a més, a més, en el país en què vivim, amb tants bons urbanistes... I, per tant, l'arquitectura i l'urbanisme també els hem de potenciar especialment. I la nova agricultura, totes les tendències de la nova agricultura, la proteïna, etcètera. Per tant, aquestes són, *grosso modo*, quines són les línies de reptes globals que té la societat i en què la recerca ha d'incidir.

I, a més a més, som uns afortunats, en aquest país, perquè aquestes línies globals de recerca, d'aquests reptes globals, estan acompanyades de potència investigadora i de grups excel·lents en aquest àmbit. Per tant, ens trobem, per un costat, reptes globals, i per l'altre potència investigadora en el país, i crec que aquest era el moment d'impulsar-ho també des del punt de vista pressupostari.

Tenim la llei de la ciència que està avançant també molt ràpidament, però és que sempre ho he dit, la recerca és el millor pla de contingència. Ara bé, la recerca té una indefugible relació amb les universitats. Per què? Doncs perquè quan invertim i augmentem el finançament de les universitats, automàticament estem augmentant el finançament de la recerca a les universitats. I ho hem dit: aquest pressupost del 2022 inclou 292 milions d'euros per al finançament de la recerca, que suposa un quaranta-tres per cent de l'increment pressupostari. Això vol dir, dels 203 milions d'euros de l'any 2020 passem a 292 milions. Per tant, 89 milions més.

També s'incrementa el finançament dels centres Cerca, en què passem de 75 milions a 89 milions d'euros per al 2022. I especialment estem tancant la convocatòria als SGR. Els SGR són la convocatòria de suport als grups de recerca a les universitats. Qualsevol persona que sigui universitària sap l'impacte d'aquesta convocatòria, perquè, a més a més, aquí que tenim les diferents disciplines, impacta molt en l'àmbit de les humanitats i les ciències socials. És la convocatòria que rega tots els grups de recerca de les universitats.

Doncs bé, aquesta convocatòria, que a més a més la publicarem també amb perspectiva de gènere, perquè hem d'augmentar la presència de les dones investigadores i el seu lideratge en el país..., en aquesta convocatòria importantíssima per a la recerca passem de 23 milions d'euros de l'any 2017 a 39 milions d'euros aquest 2022. És a dir, 16 milions d'euros més de la convocatòria bàsica de recerca, la càrrega de tots els grups de recerca de l'àmbit de les humanitats, de les ciències socials, a què també hi volem prestar importància, perquè són importants també en aquest sentit. Per tant, jo crec que tenim una bona oportunitat per al país per potenciar tot això.

Però és que, a més a més, quan deia que és indefugible la connexió entre recerca i universitats, doncs, el finançament de les universitats també incrementa en 21 milions d'euros. Per tant, és impossible dissociar universitats de recerca, i, per tant, si incrementem el pressupost d'universitats estem incrementant el pressupost també en recerca.

A mi, aquest cap de setmana em va sobtar una entrevista –suposo que com a vos-
tès i molts membres de la comunitat científica, que m'enviaven missatges– del mi-
nistre Castells, que deia que la seva prioritat no era la recerca. Qualsevol que hem
estat a la Universitat sabem que quan fas recerca, automàticament té un impacte en
la millora de la qualitat docent, perquè pots transmetre als teus estudiants les últi-
mes tendències, les últimes publicacions, quins són els problemes. Per tant, crec que
és absolutament compatible, i ha de ser compatible, apostar per la recerca, però tam-
bé apostar –i això ho fem amb aquest increment– per la qualitat docent. Crec que és
absolutament compatible, i em sembla que és un debat absolutament estèril, i, a més
a més, doncs, que el món universitari la veritat és que no el va entendre.

I a més a més, una altra qüestió, que també ens n'hem assabentat pel diari *Ara*.
La patent única europea és una demanda de tots els que alguna vegada han hagut de
demanar una patent; saben la dificultat que suposa demanar una patent. Només s'ha
de veure les assessories específiques en l'àmbit de demanar patents que hi ha, que
tenim al país, no? Per tant, és un àmbit molt exclusiu, molt específic. I el que hi ha-
via hagut sempre..., hi ha hagut la demanda d'unificar i de simplificar la burocràcia
amb la patent única europea. Per tant, no entenc..., no entenc com Catalunya ha de
renunciar a la patent única europea per una qüestió de llengua –per una qüestió
de llengua. Hem de defensar totes les llengües, i Catalunya ha d'apostar i apostarem
per la patent única europea, perquè nosaltres mirem a Europa i volem la simplifica-
ció i eliminar la burocràcia, i, per tant, aquesta patent única europea ens permet mi-
llorar la nostra competitivitat com a país, i, per tant, no entenem aquest posiciona-
ment que advertia el ministeri a través del diari *Ara*.

A més a més, volem potenciar la transferència, perquè, aquesta és una altra...:
podem apostar molt fort en la recerca, però la recerca ha de revertir en la societat.
Cada investigador o investigadora, quan elegeix un tema de recerca, una discussió,
ho fa perquè té un compromís científic amb aquella recerca, i aquesta recerca ha
d'arribar a la societat, i, per tant, hem de millorar la transferència a la societat. Per-
què aquesta transferència de la recerca pot augmentar o pot modificar polítiques pú-
bliques, pot modificar, per exemple, protocols de suïcidi, pot modificar predicció de
comportaments d'incendis, pot suposar la descoberta de nous materials. I, per tant,
aquesta recerca hem de fer que arribi a la societat, que arribi a les polítiques públi-
ques, que arribi al sector també empresarial del país.

En aquest sentit, per això vam crear la Direcció General de Transferència. Hi ha
una frase, que em recordava també el director general de Recerca, de Bertrand Rus-
sell, que deia: «La ciència sempre ha de ser la base de qualsevol coneixement que
es vulgui transmetre», i, per tant, crec que hem de fer aquesta doble clau de volta,
d'apostar per la transferència de la recerca, en aquest sentit, del país. I com ho hem
fet? Amb els fons FITA. Els fons FITA es van presentar aquesta setmana –s'hi esta-
va treballant feia molt temps–, però no serà l'última ni la primera de les iniciatives
que farem en transferència.

El fons FITA el que té important és aquest lideratge públic –lideratge públic– en
el naixement d'empreses *spin-off* en l'àmbit de la recerca, de la tecnologia i de la re-
cerca en salut. I, per tant, em sembla molt important en aquest moment del país que
tots hem defensat la necessitat d'enfortir els serveis públics, que el Govern de la Ge-
neralitat lideri la inversió –lideri la inversió– en crear fons de capital llavor perquè
puguin néixer *spin-offs* en l'àmbit de la recerca i la tecnologia, i que això es lideri
des del Govern de la Generalitat.

I, finalment –i, finalment, presidenta–, aquesta setmana és la setmana de *La Ma-
rató*, i *La Marató* aquest any té aquesta funció de trencar murs, de trencar l'estigma.
I permetin-me deu segons. Com a consellera de Recerca i Universitats, sé el que és
perdre una persona per suïcidi, i sé que és una situació molt complicada, i, per tant,
aquesta voluntat de trencar l'estigma, de tractar de trencar aquest mur en l'àmbit de
la salut mental, i espero que aquest increment pressupostari també pugui ajudar a

que en aquesta realitat que tenim, també, aquesta pandèmia emocional del país, hi posem tota l'atenció des de la política i des dels polítics, que al final som persones i tots tenim situacions molt diverses que hem viscut a la vida.

Per tant, moltíssimes gràcies.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Moltes gràcies, consellera.

Interpel·lació al Govern sobre la salut i l'atenció primària (posposada)

300-00087/13

El vuitè punt de l'ordre del dia, d'acord amb el grup parlamentari i el conseller, també..., no serà substanciat en aquesta sessió plenària i quedarà ajornat per a la sessió plenària següent.

Interpel·lació al Govern sobre les polítiques per a incentivar la natalitat i abordar l'hivern demogràfic

300-00088/13

Per tant, passarem el novè punt de l'ordre del dia, la interpel·lació al Govern sobre les polítiques per incentivar la natalitat i per abordar l'hivern demogràfic, que ha presentat el Grup Parlamentari de VOX. Té la paraula, per fer l'exposició de la interpel·lació, la diputada senyora Mónica Lora.

Mónica Lora Cisquer

Bien; gracias, señora presidenta. Diputados, bien, quiero empezar esta interpe-lación mencionando cuatro noticias. La primera de ellas es del 3/24, la televisión pública catalana, en septiembre de 2019: «La natalidad cae un treinta por ciento en diez años y es la más baja desde 2001. La reducción de la natalidad también es más acentuada entre las mujeres con nacionalidad española. La natalidad entre las ma-dres extranjeras aumenta.» Segunda noticia, de *Nació digital* de abril de 2021: «El 2020 deja la natalidad más baja de los últimos veinticinco años en Cataluña.» Ter-cera noticia, del diario *ABC* de mayo de 2018: «Los conservadores polacos logran subir la natalidad del país.» Cuarta noticia, del diario *ABC* de julio de 2020: «La fórmula mágica con la que Hungría ha conseguido aumentar la natalidad y reducir los divorcios.»

Cuatro noticias, misma temática, fechas parecidas y territorios y moralejas dife-rentes. La primera moraleja es que, por mucho que se ignore y se niegue un proble-ma, este sigue existiendo y además empeora, porque ignorar un problema nos aleja precisamente de la solución. Y es que en España y en Cataluña tenemos una emer-gencia e infierno demográfico. Repito: emergencia e infierno demográfico.

La segunda moraleja es que, cuando tienes gobiernos que se preocupan por los problemas reales de las familias, la situación de las personas empieza a mejorar y la sociedad se llena de esperanza, de luz y de futuro. Y es que la responsabilidad de las instituciones públicas es evitar el suicidio demográfico, y es por eso que les pedimos al Govern de la Generalitat que eviten el suicidio de Cataluña.

La tercera moraleja es que no se puede resolver un problema pensando exacta-mente de la misma manera que cuando este se ha creado. Y tenemos una buena noti-cia, ya que ustedes han demostrado una profunda inutilidad y mala fe en el tema que hoy nos atañe. Y en este sentido, tenemos dos países referentes en políticas públi-cas, en este sentido, como son Polonia y Hungría, y consideramos que deberíamos aprender de ellos. Y resumidamente tienen una fórmula muy sencilla: familia y pa-tria. *(Alguns aplaudiments.)*

Señores del Govern, señores diputados, en VOX estamos acostumbrados a quedarnos solos cuando hablamos de los problemas reales de los catalanes, y nos preguntamos si hoy nos encontraremos en la misma situación. Y es que, en este sentido, estamos evidenciando la desidia de un gobierno pirómano que, lejos de preocuparse por el invierno demográfico que su nefasta gestión, a consecuencia de su sectaria ideología, ha creado y en la que estamos inmersos, prefiere seguir avivando el fuego mientras sigue implantando políticas y valores antifamilia.

Y muchos de los aquí presentes, pues, se preguntarán por qué el invierno demográfico y la baja natalidad es un problema para Cataluña; o por qué a VOX le preocupa que nazcan pocos niños catalanes; o por qué VOX presenta una interpelación para promover políticas para que se incentive la natalidad en Cataluña. Pues bien, porque en VOX somos conscientes del futuro que nos espera si no conseguimos revertir el invierno demográfico.

Y, miren, Cataluña presentó una tasa de natalidad de madre española en el año 2020 de seis nacidos por cada mil habitantes, frente a diecisiete nacidos por madre extranjera por cada mil habitantes. Además, Cataluña presentó un índice de fecundidad de 1,22, siendo mucho más fecundas las mujeres extranjeras que las nacionales. Y teniendo en cuenta que el índice de reposición demográfica está situado aproximadamente en 2,1 por mujer, con la actual tasa de natalidad e índice de fecundidad, estamos muy lejos de alcanzarlo.

Además, Cataluña, por desgracia, registró en 2020 un total de 13,44 abortos por cada mil mujeres, muy por encima de la media de todo el país, convirtiendo a Cataluña en la región de España que más abortos tiene.

¿Cuáles son las consecuencias futuras de todo esto? Pues, con estos datos, la primera consecuencia que nos depara el futuro si no revertimos la situación demográfica es el suicidio, la extinción y desaparición de la sociedad catalana, y esto es un dato objetivo. (*Remor de veus*.) Porque si seguimos así, señores diputados, vamos directos a la extinción como españoles y como catalanes. Y digo extinción –sí, señores– porque Cataluña sin españoles no es Cataluña.

Y es que nos enfrentamos a dos tipos de problemas derivados del reemplazo: primero, que estamos muy lejos de alcanzar el número de nacimientos que serían necesarios para simplemente garantizar el reemplazo generacional, y segundo, nos enfrentamos a un reemplazo poblacional –y han escuchado bien: reemplazo poblacional. Porque resulta más que evidente que si en nuestra región los extranjeros tienen más hijos que los propios ciudadanos autóctonos, estos últimos se acabarán extinguiendo. (*Remor de veus*.) Y eso es una realidad. Y, de hecho, ya lo advirtió el exlíder islamista Ossama bin Laden: «Conquistaremos Europa por el vientre de nuestras mujeres.» Pero lo que no se imaginaba este terrorista es que sus aliados en esta materia iban a ser, precisamente, los propios gobiernos de países y regiones occidentales como el Govern de la Generalitat de Catalunya.

Y la segunda consecuencia es de carácter económico, y es que un territorio con más ancianos que jóvenes no es socioeconómicamente viable. Y es que no hay crecimiento económico sin crecimiento demográfico. Más gente significa más personas que puedan trabajar y crear riqueza y una mayor demanda de bienes de consumo y duraderos. Menos jóvenes significa menor creatividad e iniciativa empresarial, ya que es en la juventud donde se está más dispuesto a emprender y a asumir riesgos.

Y es que la falta de natalidad en la población catalana implica un gasto estatal cada vez más grande en sanidad y pensiones, aumento de la presión fiscal y estancamiento del crecimiento económico. Por ello consideramos que el envejecimiento de la población debe ir estrechamente ligado con políticas que incentiven la natalidad.

Podría seguir, pues, todo el día nombrando las diferentes consecuencias futuras (*remor de veus*) del invierno demográfico de Cataluña. Y es que los españoles tenemos derecho a sobrevivir como nación. Y los catalanes tenemos derecho a sobrevivir como parte fundamental de la nación española. Y es que sus políticas nos

abocan directament al suïcidi i a la extinció (*remor de veus i rialles*) –sí, senyors, lo han escuchado bien–, per mucho que a alguns diputats les entre la risa, porque tenemos un panorama muy negro en Catalunya en materia de natalidad.

Y, miren, nos hablan constantemente de sostenibilidad medioambiental y futura mientras que paradójicamente sus políticas antinatalistas y de la cultura de la muerte provocan que la propia vida sea insostenible.

Y, en este sentido, señores de *govern*, les pedimos que despierten, que reaccionen de una vez por todas. Y más. después de esta interpelación y de la evidencia aplastante de la situación que nos encontramos hoy en Catalunya. Y deseo profundamente que sean capaces de reaccionar ante esta situación, esta situación de emergencia en que nos encontramos, porque, por desgracia, el Govern de la Generalitat tiene en sus manos el futuro de Catalunya. Y es por eso que les pedimos por favor..., les ruego que no nos eutanasién.

Muchas gracias.

(*Alguns aplaudiments.*)

La presidenta

Per respondre, té la paraula la consellera d'Igualtat i Feminismes, senyora Tània Verge.

La consellera d'Igualtat i Feminismes (Tània Verge Mestre)

Moltes gràcies, presidenta. Diputades, diputats... Realment, quin malviure tenen, eh? Si és que en els seus malsons apareix Bin Laden, és normal que tinguin malviure, però això no té traducció directa amb la realitat. No hi ha a Catalunya, ni tampoc a nivell mundial, un escenari de decreixement demogràfic. Aquest futur apocalíptic que vostès descriuen senzillament no és cert.

Fa un parell de mesos, a l'octubre, l'Idescat, l'Institut d'Estadística de Catalunya, seguint la metodologia de projeccions de població que s'utilitza arreu del món, indicava que el nombre d'habitants a Catalunya seguirà creixent: dels 7,9 milions l'any 2025 s'arribarà als 8,4 el 2040 i als 8,7 el 2070.

Aquests conceptes inventats d'«hivern demogràfic», d'«infern demogràfic», de «suïcidi demogràfic» no tenen cap base científica, són pura ideologia basada en una concepció confessional de la reproducció humana que pregonen grups fonamentalistes religiosos; els mateixos grups fonamentalistes, per cert, que neguen la teoria de l'evolució o que sostenen que els éssers humans van coincidir en el temps amb els dinosaures.

És innegable que les dinàmiques reproductives humanes han canviat, i ho han fet fonamentalment per la durada de la vida, no pel volum de naixements. Quan en aquest país les dones parien quatre o cinc criatures la població no creixia més, tot al contrari: l'esperança de vida de la població adulta era molt baixa i la taxa de mortalitat infantil era elevadíssima per la precarietat de les condicions sanitàries o alimentàries o per l'explotació laboral infantil. De debò, no és cap misteri que al mateix temps que es tenen menys criatures la població segueixi creixent, perquè se les cuida més i se les cuida millor.

El canvi en les tendències reproductives també ha millorat moltíssim –no se n'oblidin– la vida de la meitat de la humanitat. Perquè les dones s'han pogut alliberar del determinisme biològic. No s'oblidin tampoc que aquelles èpoques que enyorren presentaven unes taxes de mortalitat materna esfereïdores.

No els hi puc dir d'una altra manera: el seu plantejament és retrògrad i autoritari; no està basat en dades reals ni parteix d'un interès genuí en la demografia. La seva és una visió en què la reproducció de les dones és un instrument per a la glòria d'un objectiu nacional, patriòtic, misogin i xenòfob, que ja van impulsar al segle XX sense èxit Hitler o Franco.

Per molt que els pesi, aquest Govern està compromès amb els drets humans de les dones i això implica garantir que les dones puguin decidir de manera lliure i res-

ponsable el nombre de criatures que volen tenir, si és que en volen tenir, i l'interval amb què ho volen fer. Uns drets que estan reconeguts a la convenció per a l'eliminació de totes les formes de discriminació envers les dones –i, per tant, integra el nostre marc jurídic–; uns drets, a més, que han estat desenvolupats en el programa d'acció de la conferència internacional sobre població i desenvolupament de Nacions Unides al Caire, a la plataforma d'acció de Beijing aprovada a la quarta conferència mundial de les dones o a l'agenda 2030 per al desenvolupament sostenible.

I per aquest motiu hem aprovat una estratègia nacional de drets sexuals i reproductius, liderada pel Departament d'Igualtat i Feminismes i en què hi participen vuit departaments més. Ampliem l'accés gratuït a l'anticoncepció de llarga durada i garantim l'accés a l'avortament amb equitat territorial. Al mateix temps, prenguin-ne nota, que contemplem la millora dels serveis de reproducció humana assistida, amb parella o sense, amb independència de l'orientació sexual o de la identitat de gènere. I al mateix temps també que garantim el respecte al tipus de part volgut, que inclou respectar les decisions, el cos, la salut i els processos emocionals de les dones.

A diferència del grup parlamentari que ens interpella, el Govern de la Generalitat no creu que la natalitat de la població estigui al seu servei; al contrari: el Govern estem al servei de les necessitats i anhels de la ciutadania. Vostès estan fascinats amb països com Polònia o Hongria, on es vulneren sistemàticament els drets de les dones i de les persones LGTBI, però si trepitgessin més els carrers de Catalunya i menys els de Polònia o els d'Hongria sabrien que el repte en aquesta matèria és que la gent pugui tenir les criatures quan desitgi en les condicions adequades. Perquè està àmpliament demostrat que les polítiques de xecs nadó o altres mesures puntuals d'aquest tipus no fan augmentar la natalitat, no funcionen. Les famílies no destinen aquests ajuts a tenir més criatures sinó que els destinen a proporcionar-los-hi una millor qualitat de vida.

Si volen parlar dels problemes reals de la gent apliquin el sentit comú, si us plau. Allò que marca les decisions reproductives de la població són, d'una banda, les condicions laborals –i sabem que les dones i la gent jove estan sobrerrepresentats en els treballs temporals, a temps parcial i de major precarietat–, i, d'altra banda, les decisions reproductives estan marcades per l'accés a un habitatge digne o per les possibilitats reals de compatibilitzar la criança amb la feina.

I aquest és el sentit comú que aplicarem des del Govern a les polítiques públiques. I els hi poso alguns exemples. En l'àmbit laboral, el Departament d'Empresa i Treball ha aprovat un pla de xoc amb una inversió en polítiques actives d'ocupació, que no s'havia fet fins ara, amb 917 milions d'euros en programes d'orientació, formació, capacitació i foment de l'ocupació, que beneficiarà 500.000 persones, de les quals 112.000 joves i 263.000 dones. A més, es distribuïran 519 milions d'ajuts directes a autònoms i treballadors en ERTOS, situant la inversió global el 2021 en els 1.436 milions d'euros.

Per la seva banda, el Departament d'Acció Climàtica, Alimentació i Agenda Rural ha posat en marxa el programa Odisseu, de retorn i inserció laboral al medi rural de la gent jove formada, per evitar també el despoblament de l'àmbit rural.

L'accés a l'habitatge també és primordial perquè la gent jove pugui emancipar-se i iniciar els seus projectes vitals, incloent-hi la possibilitat d'exercir la maternitat o paternitat. I per això s'han establert mesures en l'àmbit dels drets socials, com ajuts al pagament de lloguer per a joves de menys de trenta-cinc anys, beneficiant l'any 2020 més de deu mil persones amb gairebé 19 milions d'euros.

Simultàniament, la conciliació de la vida laboral i familiar és clau a l'hora de decidir tenir criatures. I volem avançar en el reconeixement de les cures com un dret de ciutadania. De fet, volem anar més enllà d'aquest terme, «conciliació», per parlar de «corresponsabilitat», perquè els poders públics hem d'assumir la corresponsabilitat que tenim en la provisió de les cures.

I per això des del Departament d'Igualtat i Feminismes ampliarem els serveis de proximitat de cures per a infants de zero a catorze anys amb una inversió de més de 20 milions d'euros el 2021, i el Departament d'Educació, per la seva banda, implementarà la gratuïtat de l'educació de zero-tres anys, començant el proper curs escolar amb l'I2, i s'aportarà el vuitanta per cent de la inversió per construir noves escoles bressols rurals, i també s'incrementarà l'esforç pressupostari per mantenir les existents.

Per últim, tant a Catalunya com a la resta d'Europa els fluxos migratoris seguiran contribuint al creixement poblacional. Així ha estat en el darrer segle, i això no és un fenomen nou. Per això el Govern treballarà de manera incansable per un país inclusiu, on ningú quedi enrere i on el racisme i la xenofòbia no hi tinguin cabuda, on no hi hagi un «nosaltres» versus «els altres», perquè el conjunt de la població catalana és qui constitueix el «nosaltres» en aquesta vida compartida que volem per al país.

Per aquest motiu hem començat a tramitar la primera llei contra el racisme en totes les seves formes i expressions, perquè la població actual i futura de Catalunya es mereix un país basat en l'equitat, en l'accés als drets, les oportunitats, els recursos i en el reconeixement de la diferència.

Moltes gràcies.

(*Alguns aplaudiments.*)

La presidenta

Seguidament, en el torn de rèplica, té la paraula la diputada senyora Mónica Lora.

Mónica Lora Cisquer

Gracias, señora *consellera*. Bien, claro que seguirá creciendo la población, como usted bien ha dicho, *consellera*, pero seguirá creciendo la población de inmigración. Y ese es su plan para revertir la situación demográfica de Cataluña. Y recalco las consecuencias futuras que ya he dicho en mi primera intervención de esta interpelación: el reemplazo.

Después, nos encontramos también, señora *consellera*, que hay otras comunidades autónomas que tienen planes, precisamente, del fomento de la natalidad; comunidades autónomas que gobiernan partidos que ideológicamente son muy distintos a nuestra formación política. ¿Qué pasa? ¿Que estos gobiernos también son fachas? ¿Estos gobiernos también son fascistas? (*Alguns aplaudiments.*) No, señora *consellera*, porque son conscientes del reto demográfico que nos encontramos, que lamentablemente es algo que no solo afecta a Cataluña.

Y es verdad, tenemos un panorama en el que no se permite, por desgracia, nada más que el pensamiento cortoplacista, la pura supervivencia; un escenario donde plantarse, tener hijos, a algunas personas les da pánico, pero el hecho de no tenerlos cuando es lo que más deseas en este mundo también da pánico. Y es que la mayoría de jóvenes y no tan jóvenes no es que no tengan hijos porque no quieran, sino porque no pueden.

Y eso no lo decimos los de VOX porque seamos muy fachas, sino que precisamente así lo recogen incluso las conclusiones que se desprenden, pues, por ejemplo, de una encuesta de fecundidad que realizó el Instituto Nacional de Estadística, el INE, en el año 2019.

Además, nos encontramos que la edad de maternidad continúa con la tendencia de retrasarse y que de media las mujeres en Cataluña tienen el primer hijo a los 31,4 años. Y está claro que cuanto más tarde una mujer, cuanto más tarde una pareja en tener su primer hijo, pues, menos probabilidades habrá de que tengan más hijos. Y no hace falta que les explique las nefastas consecuencias que eso implica. Y ahí es donde deben estar las instituciones para acompañar, para facilitar, para poner medios y poner las condiciones que sean necesarias para que se puedan formar familias y que estas tengan el número de hijos que estimen oportuno.

¿Cuándo veremos políticas familiares que vayan encaminadas a la revisión de la tendencia descendente de la natalidad en Cataluña? O ¿cuándo veremos, por ejemplo –porque yo creo, además, que ya es hora–, una campaña de comunicación institucional que dé un tratamiento positivo hacia el matrimonio y la familia? Sí, señores, he dicho «matrimonio». Y es que la defensa del matrimonio también es fundamental para el incentivo de la natalidad.

Y miren, señores diputados, la *consellera* miente. ¿Saben cuántas veces aparecen las palabras «natalidad», «reto demográfico» o «maternidad» en la memoria de programas presupuestarios, en los apartados de objetivos estratégicos, en la propuesta de ley de presupuestos de la Generalitat de Catalunya para el próximo año 2022? Cero veces la palabra «natalidad», cero veces la frase «reto democrático» y cero veces la palabra «maternidad». ¿Y saben, en cambio, cuántas veces aparece la palabra «feminismo», «perspectiva de género» o «cambio climático»? En total, 123 veces, señores –123–, y es que estas son las prioridades del Govern de la Generalitat.

Y otra cuestión que quiero denunciar también a nivel presupuestario y es que la Generalitat, pues, pretenda gastarse 10 millones de euros en una partida que tiene como objetivo promover el aborto, y no solo eso, sino también perseguir a aquellas personas que sí están dispuestas a ayudar a aquellas mujeres embarazadas que se encuentran en una situación de vulnerabilidad. Y, en este sentido, nuestras propuestas para el próximo Pleno con la moción que vamos a presentar estarán encajadas en tres bloques de actuación: uno, en propuestas fiscales para incentivar la natalidad; dos, en medidas de apoyo económico directo; y tres, medidas de sensibilización y concienciación publicopolítica de la importancia del incentivo de la natalidad.

Muchas gracias.

(*Aplaudiments.*)

La presidenta

Té la paraula, en el torn de rèplica, la consellera d'Igualtat i Feminismes.

La consellera d'Igualtat i Feminismes

Com que sembla evident que els fascina la ficció, els he de recordar que aquest futur apocalíptic que estan dibuixant ni tan sols és un argument original. El va retratar Margaret Atwood l'any 1985 en la seva novel·la *El conte de la criada*. I, per qui no l'hagi llegida o vist tampoc la sèrie relativament recent, els hi resumeixo en una frase: la classe dirigent de Gilead, tal com ha fet avui VOX, diu defensar la llibertat, la maternitat i la família, mentre redueix les dones a ser un ventre al servei del que els hi he dit abans, d'un projecte nacional patriòtic, misogin, LGTBI-fòbic i xenòfob. I el missatge de resistència de les dones criades en aquesta novel·la és molt clar: *No-lite te bastardes carborundorum*.

A la nostra obligació com a govern, no permetrem cap retrocés en drets. I si volen parlar de llibertat, de maternitat i de famílies, doncs, ho farem. Nosaltres també els defensem. Defensem la llibertat, és clar que sí, la llibertat no d'uns pocs, la dels rics que han finançat el seu partit, sinó la llibertat de poder ser i de poder fer de tot-hom. I això passa per garantir... (*Alguns aplaudiments.*) Això passa per garantir unes condicions de vida dignes per a totes les persones, perquè siguin lliures de les opresions que els impedeixen desenvolupar el seu propi projecte vital. En altres paraules, només amb més igualtat es pot garantir plenament la llibertat.

També defensem la maternitat, i tant que ho fem. Una maternitat volguda, no imposada, una maternitat respectada i, per això, parlem de posar les cures al centre, perquè els poders públics se'n corresponsabilitzin i perquè no siguin les mateixes de sempre, les dones, que s'hagin de carregar les cures a les seves espatlles. I defensem les famílies, per descomptat; més que vostès, de fet, perquè el Govern defensa *totes* les famílies partint del reconeixement de la seva diversitat i assegurant els seus drets per igual, des de les famílies nombroses a les famílies monoparentals, que són en la seva majoria monomarentals, les famílies amb dos progenitors del mateix gènere, les fa-

mílies enllaçades i les reagrupades, les famílies acollidores i adoptives o les famílies amb necessitats específiques de persones dependents. I, per això, cal implementar polítiques per revertir les desigualtats socials i econòmiques, que són les que impedeixen –no és tan difícil d'entendre– les dones i els homes joves trobar feina o accedir a un habitatge o acabar amb aquesta precarietat laboral que afecta especialment les dones.

És a dir, mentre que vostès estan pregonant contínuament ideologies copiades d'èpoques i de països autoritaris o de grups fonamentalistes religiosos, nosaltres ens centrem en els problemes reals de la ciutadania. En definitiva, davant les seves propostes de regressió a un passat obscur, la nostra és una proposta basada en la transformació social i en la transformació feminista. Cent vint-i-tres vegades, i les que vostès vulguin; és molt important per recordar-ho i per posar-ho en aquesta primera pàgina de l'acció de govern. És un camí de present i de futur cap a la llibertat individual i col·lectiva de les dones i del conjunt de persones d'aquest país.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Passem al desè punt de l'ordre del dia, la interpellació al Govern sobre les actuacions del Departament d'Igualtat i Feminismes en matèria d'antiracisme.

Interpellació al Govern sobre les actuacions del Departament d'Igualtat i Feminismes en matèria d'antiracisme

300-00095/13

La presenta el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana i té la paraula, per fer l'exposició de la interpellació, la diputada senyora Najat Driouech.

Najat Driouech Ben Moussa

Gràcies, presidenta. Bon dia, consellera, diputats, diputades. Bé, el passat 10 de desembre, amb motiu del Dia Internacional dels Drets Humans, vostè, consellera, va fer un anunci molt important al Centre Cultural Gitano de la Mina: Catalunya es dotarà d'una llei antiracista, una propera llei que abordarà l'erradicació del racisme en totes les seves expressions i formes. Ha de ser, sense cap tipus de dubte, integral i que erradiqui la islamofòbia, l'antigitanisme, la xenofòbia i un llarg etcètera, des d'un punt de vista interseccional. Moltes persones es preguntaran si és ara necessària una llei que abordi aquest tema. Nosaltres creiem fermament que sí.

Ara just fa un any que aquesta cambra aprovava, amb un alt consens social, polític i per unanimitat, la llei d'igualtat de tracte i no-discriminació. De fet, la futura llei antiracista té un antecedent en aquesta i és que en la seva disposició final primera determina que els preceptes legals establerts tenen un caràcter supletori respecte a la legislació específica. Per tant, tot i que la llei antiracista serà una llei específica, la d'igualtat de tracte i no-discriminació continuarà sent una eina indispensable, indispensable perquè és la llei paraigua.

Només unes dades: el nombre de delictes racistes patits per la ciutadania ha incrementat. Actualment, segons les dades de SOS Racisme, entre el vuitanta i el noranta per cent d'aquests delictes continuen sent invisibles, al marge. Aquesta evidència ens porta a reconèixer una altra situació, i és que per a la major part de la societat, que no pateix cap tipus de racisme, per a ella és invisible, i per contra aquelles que ho pateixen estan als marges.

Justament, la setmana passada, en l'acte de cloenda del Diàleg per a la Interculturalitat, on vostè, consellera, i el president Aragonès hi eren, Miguel Ángel Aguilar, fiscal del Servei de Delictes d'Odi de Barcelona, explicava que la societat està més sensibilitzada a l'hora de denunciar atacs i actituds homòfobes, tot i que ens queda molta feina per fer. En canvi, la denúncia de les actituds racistes no està al mateix nivell ni al mateix grau de sensibilització de l'empoderament per poder denunciar.

Això és una dada més, i és una realitat, perquè ens queda molta feina per fer en aquesta vessant. No obstant, la denúncia de les actituds racistes no està en el mateix nivell. I per què? Perquè les víctimes consideren que denunciar no serveix per a res, perquè l'agressor no té cap condemna i, a la víctima, no se la repara. Ens hem de dotar de mecanismes eficaços de reparació del dany ocasionat i la reparació dels drets vulnerats. És imprescindible fer una anàlisi sincera i profunda. I és urgent fer-ho, perquè d'això en depèn la vida de moltes persones.

Celebrem, consellera, la campanya antiracista que ha iniciat el seu departament, i que pretén sensibilitzar la nostra societat sobre el racisme existent al nostre país. Ningú no reconeix que és racista, però quantes persones coneixem que els molesta que els seus fills comparteixin classe amb alumnes d'origen divers.

Parlem de drets humans, i com va fer en el seu dia la mare del moviment antiracista, Rosa Parks, nosaltres, consellera, tenim molts seients reservats per als drets humans. Ens hi hem de posar ja.

Des del nostre punt de vista, l'àmbit social és un dels àmbits que cal que reguli la futura llei antiracista, consellera. De la mateixa manera que creiem que l'educació ha de ser la base fonamental de la construcció de la cultura igualitària. Els infants i joves no s'han de veure condicionats per les connotacions dels adults o pels estereotips.

Un altre àmbit on el racisme s'obre camí de manera lliure és a les institucions. Una altra premissa interessant és la que recull l'informe fet pel Grup d'Esquerra Unificada Europea al Comitè d'Igualtat i No-discriminació, que constata una realitat a Europa molt encertada: en un escenari polític caracteritzat per l'augment dels moviments racistes i xenòfobs, aquests conceptes erronis acostumen a estar instrumentalitzats per desencadenar la divisió de la societat i sembrar l'odi per un guany polític. Aquest tipus de discurs tendeix a difondre's des dels moviments extremistes als partits polítics actuals, raó per la qual és un fet seriós, considerant que la intolerància i la promoció de la pau i la convivència haurien de ser la prioritat absoluta per part de totes les forces polítiques de l'espectre polític.

Això a Europa, però aquí també és una realitat. I aquí m'aturo un moment per fer una mica d'autocrítica. I és, evidentment, i seria faltar a la realitat no reconèixer-ho, que les administracions i les institucions estan impregnades d'un racisme estructural que està tan assumit que arriba a ser invisible. Hi ha una clara manca de capacitat i voluntat per identificar les causes estructurals i les motivacions racistes que estan a la base de moltes de les nostres pràctiques. Hem arribat a un punt que hi ha hagut una propagació tal del racisme que ha esdevingut normalitzada. Aquí, tots els que som a l'hemicicle, o gairebé tots, la major part de l'arc parlamentari, estarem d'acord en que els delictes per motius d'odi racista o xenòfob cada vegada són més. Només cal que mirem els mitjans de comunicació.

La societat en si accepta que les persones se les discrimini pel seu color de pell, pel seu origen cultural o ètnic, i això és una realitat. Consellera, nosaltres necessitem que aquesta llei que vostè ha anunciat abordi de manera *integral* el racisme en totes les seves formes i expressions, també que garanteixi a través de les polítiques públiques accions i mecanismes de control d'aquestes polítiques, del dret a gaudir de manera plena dels drets de les persones migrades o racialitzades. En definitiva, en defensa dels drets humans.

La lluita antiracista..., cal que combatem des del poder executiu, mitjançant aquesta futura llei, però també aquí al poder legislatiu, en el nostre cas, al Parlament de Catalunya, que com a institució que representa el poble sobirà i com a seu de la protecció i la garantia dels drets humans no hi podem permetre els discursos d'odi o de discriminació que se senten a les sessions plenàries, a les comissions i als diferents actes que organitzen sota el paraigua d'una organització política.

És per això que uns quants grups parlamentaris d'aquesta cambra vam acordar i vam treballar per un acord antifeixista, per tal de reivindicar un parlament compromès amb la democràcia, els drets i la diversitat. Cal que utilitzem els espais d'in-

tervenció que té el Parlament per combatre els discursos d'odi i defensar els drets humans, i contrarestar les informacions que indueixen a la discriminació directa o indirecta i a la vulneració dels drets humans.

Una altra via, consellera, que amb vostè ja n'hem parlat, és la creació de la Comissió d'Estudi de Racisme Institucional i Estructural, en la qual treballarem per combatre també aquest racisme.

I per acabar, com a servidors públics tenim el deure i l'obligació de lluitar pels drets civils de les persones, vinguin d'on vinguin, tinguin la cultura o l'origen ètnic que tinguin. Volem viure en pau dins d'una societat diversa com és el poble català. Martin Luther King va dir a la seva famosa frase que l'opressor mai concedeix voluntàriament la llibertat; ha de ser exigida pels oprimits. I jo, Najat Driouech Ben Moussa, que sempre la societat m'ha llegit i em segueix llegint segons els estereotips de dona migrada, oprimida, ignorant i un llarg etcètera, demano –i crec que parlo en nom de moltes dones i homes que representem el mosaic de cultures que construeix el nostre país– que el procediment de l'elaboració d'aquesta llei culmini i que sigui una llei útil per protegir del racisme, de l'antigitanisme, la islamofòbia i un llarg etcètera.

En una societat democràtica, en un país democràtic, les actituds i els comportaments racistes i discriminatoris no hi poden tenir cabuda. Cal que comprometem la societat i totes les institucions per a la lluita contra la discriminació, el rebuig i l'odi. Posem el focus en la llavor de les conductes que amenacen la nostra societat; entre tots i totes fem front el racisme, blindem els drets humans, consellera.

Moltes gràcies.
(*Aplaudiments.*)

La presidenta

Per respondre, té la paraula la senyora Tània Verge, consellera d'Igualtat i Feminismes.

La consellera d'Igualtat i Feminismes

Moltes gràcies, presidenta. Compartim diagnosi, diputada. El racisme no és un fet puntual o aïllat, és un sistema d'opressió estructural que impregna totes les estructures socials, polítiques o econòmiques i que genera una dominació arbitrària per a moltes persones pel sol fet de ser qui són. La racialització de col·lectius sencers, és a dir, la construcció social de la raça ho impregna tot de jerarquies d'estatus i de poder: a partir del color de la pell, del fenotip, de l'origen, de trets culturals, des de les interaccions quotidianes a les relacions laborals, passant per la legislació o la composició de les institucions.

I aquesta racialització de col·lectius sencers és la base dels prejudicis, dels estereotips, dels estigmes que donen forma a múltiples discriminacions quotidianes: en les dificultats per llogar un pis en funció del color de pell, en les dificultats d'accedir a una feina segons els cognoms que es tenen, o en la sospita permanent per a algú amb un fenotip concret quan entra a un comerç. També s'expressa la naturalització del racisme als poders públics, com apuntava, concretament, tant en lleis com en pràctiques institucionals que legitimen i perpetuen les estructures socials racistes i que es tradueixen en la dificultat d'accedir a determinats serveis, a la funció pública, en la segregació escolar, les identifications per perfil ètnic o la manca de reconeixement de les contribucions que han fet les persones racialitzades als diferents àmbits del coneixement i de la cultura.

I, és clar, tot això impacta en les condicions materials de les persones que es consideren «les altres», les quals pateixen unes taxes de pobresa més elevades, una major precarietat laboral i pitjors salaris, o un risc més alt de patir agressions físiques amb motivació ètnicoracial.

A aquesta injustícia de reconeixement i a la injustícia de distribució dels recursos i oportunitats s'hi suma també un greu dèficit de representació a totes les esferes, no-

més cal mirar aquesta mateixa sala. En aquesta legislatura, per exemple, les persones racialitzades ocupen, en l'actual legislatura, menys d'un cinc per cent dels escons. Així mateix, com ha denunciat el col·lectiu On Són les Dones, les persones racialitzades representen menys de l'u per cent dels espais d'opinió dels mitjans de comunicació catalans.

Cal posar de manifest, com també feia vostè, que el racisme no el pateixen només les persones que fan actualment desplaçaments migratoris. Podem parlar aquí, per exemple, del poble gitano, que ha estat sistemàticament estigmatitzat, exclòs i oprimat, i encara sovint es justifica el seu empobriment sistemàtic amb idees racistes, però, en realitat, és el resultat de processos històrics d'empobriment, com ara les lleis que prohibien la transmissió patrimonial en el poble gitano.

El mateix passa amb la població racialitzada que descendeix de migracions recents procedents de països colonitzats, sobre la qual recau un imaginari racista d'inferioritat cultural que justifica unes desigualtats que en realitat tenen l'origen en processos d'espoli, en processos d'esclavitud que encara marquen les relacions nord-sud globals. O en el cas de persones racialitzades amb determinades creences religioses, com víctimes d'islamofòbia, sobre qui obviem també la història d'expulsió i de conversió forçada en aquest país.

Tinguem-ho, doncs, ben clar: no és que amb racisme es senti la qualitat de la democràcia sinó que el racisme és un atac frontal a la democràcia i als drets humans. Necessitem polítiques antiracistes específiques, i de manera cabdal cal que la perspectiva antiracista sigui transversal al conjunt de polítiques públiques. Aquest ha estat, precisament, el marc d'abordatge d'altres operacions estructurals, com el masclisme o LGTBI-fòbia, que fa temps que compten amb lleis integrals específiques. No podem seguir fent polítiques públiques que no drecin les causes estructurals del racisme i que no garanteixin la distribució justa i equitativa de drets, d'obligacions, de responsabilitats, d'oportunitats i de recursos al conjunt de la ciutadania des del reconeixement i des del respecte a la diferència.

Per aquest motiu, la setmana passada el Departament d'Igualtat i Feminismes iniciava la tramitació de l'avantprojecte de Llei contra el racisme en totes les seves formes, sigui l'antigitanisme, la islamofòbia, la xenofòbia o qualsevol altra forma de racisme, i en totes les seves expressions, tant estructural, social com institucional. És una proposta de transformació de les injustícies distributives, de reconeixement, inclosa la memòria i la reparació, i també de representació a tots els àmbits.

Des del Departament d'Igualtat i Feminismes hem fet ja passes en aquest sentit, com el fet de comptar per primera vegada amb una dona racialitzada d'origen migrant i especialitzada en aquest àmbit al capdavant de la Direcció General de Migració, Refugi i Antiracisme. També la responsable del desplegament de l'Organisme de la Igualtat de Tracte i No-discriminació és una dona gitana amb experiència dilatada en la lluita contra les discriminacions.

Partim del reconeixement de la tasca essencial que han fet fins ara les persones racialitzades i les entitats socials en la denúncia del racisme i en l'acompanyament a les víctimes de racisme. Un dels primers passos d'aquesta tramitació de l'avantprojecte de Llei, aquesta mateixa setmana, és l'inici de la consulta pública, la qual tindrà dues modalitats presencials: d'una banda, el portal telemàtic Participa, de la Generalitat de Catalunya, i a partir del mes de gener, d'altra banda, trobades presencials a tot el país. Hi haurà grups de treball a totes les vegueries –grups territorialitzats, per tant–, i després també grups sectorials o grups temàtics per tractar les diferents formes i expressions de racisme específiques, així com també allò que vostè també mencionava, l'encreuament del racisme amb altres eixos de desigualtat com són el masclisme, la LGTBI-fòbia o la classe social.

Simultàniament, la redacció d'aquest avantprojecte de Llei se sincronitzarà amb els treballs de la Comissió d'Estudi sobre el Racisme Institucional i Estructural creada

per aquest Parlament, fruit del compromís polític dels partits compromesos amb la democràcia i els drets humans.

En paral·lel, des del departament estem treballant activament en el desplegament de la Llei 19/20, d'igualtat de tracte i no-discriminació, una llei molt pionera, que es concretarà, en els propers mesos, en diverses accions concretes com les següents: la creació de l'organisme en si, de l'oficina d'igualtat de tracte i no-discriminació, amb l'aprovació dels nous pressupostos, perquè és a partir d'aquí que la podem dotar de recursos econòmics i de recursos de personal; l'aprovació del règim sancionador previst també en aquesta llei, i les mesures de mediació i de reparació davant les discriminacions patides; la posada en marxa del formulari, que permetrà a la ciutadania poder denunciar qualsevol situació de discriminació i, si s'escau, iniciar el procediment sancionador corresponent; l'elaboració del protocol del deure d'intervenció davant situacions de discriminació o violència institucional en l'Administració pública, també durant el primer trimestre del 2022, que anirà acompanyada de formació de treballadores públiques de la Generalitat i dels ens locals; i l'elaboració, també durant el 2022, del pla quadriennal per a la igualtat de tracte i no-discriminació, que tindrà per finalitat prevenir, erradicar i corregir tota forma de discriminació reconeguda per la Llei 19/20, garantint també la participació de la ciutadania i de les organitzacions socials.

Encara més, la perspectiva antiracista i internacional serà present en altres programes i projectes del departament com alguns que enumero a continuació: el disseny d'una macroenquesta sobre discriminacions i delictes d'odi, perquè necessitem dades acurades. Vostè ho apuntava, ens manca moltíssima informació encara per fer visibles aquestes dinàmiques de producció i de manteniment del racisme més amagat, més invisibilitzat, més naturalitzat, en les estructures socials i en les mateixes institucions, i d'aquesta manera, poder dissenyar polítiques públiques eficaces per fer-hi front.

També polítiques de sensibilització com aquesta campanya que ja iniciàvem el 10 de desembre, Dia Internacional dels Drets Humans, que se centrava en les actituds més naturalitzades, aquest «jo no soc racista, però...», que tot sovint tots i totes encara tenim molt incorporat. L'estratègia de sensibilització i de formació també arribarà als ens locals i a la societat civil amb l'objectiu de donar eines específiques per fer front als rumors i a les notícies falses que sovint catalitzen actituds racistes.

També hi haurà accions formatives per a la prevenció, la denúncia i l'acompanyament a les víctimes de delictes d'odi destinades a ens locals, entitats i ciutadania en general, a partir del primer trimestre del 2022. Així mateix, serveis d'assessorament jurídic en matèria d'estrangeria i d'acompanyament a incidents racistes i delictes d'odi, en el marc del finançament de la COSPE. Finançament, simultàniament de projectes de prevenció del racisme i la xenofòbia a través d'una línia específica de la convocatòria ordinària de subvencions per a entitats. I, entre d'altres qüestions –com deia, només n'enumerava unes quantes–, finançament dels ens locals per a la prevenció del racisme mitjançant la figura de tècnics i tècniques de ciutadania i agents d'acollida, amb l'objectiu concret de prevenir comportaments racistes per part de les administracions locals o per part de la ciutadania, i ajudant també a detectar i acompanyar a les víctimes dels delictes d'odi.

En resum, la garantia dels drets humans i la no-discriminació és un element essencial per fer efectiva la transformació feminista amb què s'ha compromès aquest Govern, i la transformació feminista ha de ser antiracista.

Si m'ho permeten, per acabar, voldria parafrasejar ràpidament una cita de Bell Hooks, que ens va deixar ahir, on diu que necessitem imaginar realitats diferents per fer possible la pràctica d'aquesta transformació cap a realitats diferents.

Moltes gràcies.
(Aplaudiments.)

La presidenta

Acabat aquest punt de l'ordre del dia...

Interpellació al Govern sobre el garantiment dels drets culturals (posposada)

300-00089/13

...i atenent la sol·licitud que ens presenta el Govern i el Grup Parlamentari d'En Comú Podem, a l'empara també del que disposa l'article 160.6 del Reglament, els faig avinent que la interpellació al Govern sobre el garantiment dels drets culturals, presentada per aquest grup parlamentari, i que figura en l'onzè punt de l'ordre del dia, no serà substanciada en aquesta sessió plenària i quedarà ajornada per a la sessió plenària següent.

Interpellació al Govern sobre l'impuls de la mediació i els mètodes alternatius de resolució de conflictes

300-00094/13

Per tant, passem al dotzè punt de l'ordre del dia, que és la interpellació al Govern sobre l'impuls de la mediació i els mètodes alternatius de resolució de conflictes, presentada pel Grup Parlamentari de Junts per Catalunya. Té la paraula, per fer l'exposició de la interpellació, el diputat senyor Joan Carles Garcia.

Joan Carles Garcia Guillamon

Gràcies, presidenta. Consellera, diputats i diputades, deia Montesquiu: «Una injustícia feta contra un individu és una amenaça contra una societat.» Fa molt temps que es produeixen injustícies contra individus en aquest país. Les idees no es poden inhabilitar, el clam de llibertat d'una societat, tampoc. Per tant, tot el recolzament, Pau Juvillà, per la situació personal que estàs patint. *(Alguns aplaudiments.)*

Dit això, consellera, entrem en matèria. Les mesures de reparació aplicades en l'àmbit de la Justícia esdevenen obligacions que generen rebuig quan són imposades de manera coercitiva. Contràriament, quan aquestes són assumides de manera voluntària es converteixen en una responsabilitat per a aquelles persones que es comprometen a executar-les. Partint d'aquesta premissa, la mediació aconsegueix traslladar el protagonisme de la resolució del conflicte als ciutadans, posa en el centre del procediment els veritables actors, ja que els vincula jurídicament sense haver d'acudir al penós i feixuc procés judicial. La mediació també aconsegueix, en la majoria dels casos, arribar al fons dels problemes que han ocasionat el conflicte, moltes vegades qüestions purament de caire personal, i que difícilment una sentència judicial pot aprofundir i resoldre els problemes reals que afecten les relacions interpersonals. Una sentència judicial, a més a més, quan arriba tard, perd el qualificatiu de justa.

La mediació, consellera, permet una resolució molt més immediata del conflicte, redueix els efectes negatius de les sentències que arriben molt temps després de produït el problema que la va ocasionar. Però la mediació no afronta només la part subjectiva en la relació amb l'Administració de justícia, la mediació, i la resta de mètodes alternatius de resolució de conflictes, tenen avantatges acreditats, com ara l'estalvi del temps, l'estalvi econòmic, i sobretot, la minoració de costos emocionals de les persones implicades en el conflicte. A més, implica i responsabilitza les parts en la resolució, i per tant, facilita que posteriorment aquestes arribin a un acord i col·laborin activament per aconseguir-lo.

Imaginïn vostès mateixos i facin un exercici senzill d'imaginació. Com se sentirien més reparats davant d'un conflicte, podent parlar amb la persona que us ha

agreuja i explicar-li com us sentiu, com us ha afectat, quin trasbals personal us ha produït el conflicte, o vivint un procés judicial on potser ni tan sols sou cridats i que no coneixeu fins i tot el funcionament processal que ha portat a la seva resolució? Crec que la resposta és evident i és clara.

La voluntat de mantenir una relació més estreta i comunicativa entre les parts litigants és el pilar fonamental de la mediació i de la resta de mecanismes de resolució extrajudicial de conflictes. I a Catalunya, des del Departament de Justícia, ens consta que s'aposta per la cultura del diàleg com a forma d'integració judicial, social i política. Cal seguir aprofundint en aquesta aposta que el seu departament encapçala i entenem que el projecte de mediació del Consell de l'Advocacia Catalana marca un exemple d'implicació. Aquesta implicació ha d'estendre's a tota la població i, sobretot, a tots els operadors jurídics, i aquest fenomen d'implicació ha de passar per quatre eixos fonamentals: formació, informació, comunicació digital i investigació.

Efectivament, cal informar i formar i seduir els professionals de l'advocacia sobre els avantatges que representa la mediació com a mecanisme de resolució de conflictes. En el procediment judicial, en molts casos l'advocat actua *de facto* com a substitut de la víctima. En un procés de mediació, l'advocat és igualment necessari i, a més a més, passa de ser un substitut a ser un acompanyant de la víctima, i aquest fet considerem que és del tot fonamental. A nivell econòmic, acudir a la via de la mediació redueix considerablement els costos respecte a la via judicial; el Banc Mundial calcula que el cost està en un setanta-cinc per cent d'estalvi.

Cal aprofundir en aquells criteris de formació i informació per aconseguir també que els jutges derivin casos de mediació pels avantatges que hem exposat i perquè encara no és suficient per a descongestionar els jutjats i tribunals ordinaris. Avui és encara molt feixuc per als jutges fer aquestes derivacions.

Apostar per aquests mecanismes alternatius, donar-los més rellevància jurídica, reforçar-los, promocionar-los en els àmbits on socialment són més necessaris i apostar pel seu correcte desenvolupament és de les millors alternatives que es poden aplicar per resoldre aquests dos problemes: el cost i la saturació de l'Administració de justícia. De la mateixa manera, hem de treballar tots plegats per aconseguir que el SOM, el Servei d'Orientació a la Mediació, de col·legis d'advocacia uniprovincials com el de Lleida –deixin que escombrí cap a casa– tinguin prou recursos i mitjans per poder arribar a tot el territori i, especialment, en una província com la de Lleida, amb una dispersió territorial molt gran. Així aconseguirem informar, conscienciar i donar a conèixer aquest recurs que ha d'esdevenir, creiem, essencial en el marc judicial català.

Tradicionalment, a Catalunya han existit diversos mecanismes de mediació, alguns plenament consolidats, com el penal, familiar, comunitari, laboral o mercantil. Segons l'article 106 de l'Estatut d'autonomia, la Generalitat és competent per regular el procediment de mediació en la resolució dels conflictes de les matèries de la seva competència. En aquesta línia, l'any 2001, el Parlament va aprovar la llei de mediació familiar a Catalunya. La nostra va passar a ser la primera comunitat autònoma que regulava la mediació familiar i es va convertir en un referent per a les lleis autonòmiques posteriors. L'any 2009, es va publicar la llei de mediació en l'àmbit del dret privat, també pionera a tot l'Estat, i, finalment, l'any 2020, es va publicar la modificació del llibre segon del Codi civil de Catalunya relatiu a la persona i a la família i de la llei, del 2009, de mediació en l'àmbit del dret privat.

Vam celebrar enormement com, en la seva intervenció a la Comissió de Justícia, vostè va fer una aposta clara i ferma del seu departament per la mediació. Ens va anunciar que, en l'àmbit del dret, les entitats jurídiques i la mediació han aconseguit un pressupost d'1,27 milions d'euros, més de 300.000 euros respecte al 2020, el que suposa un augment del trenta-quatre per cent. Felicitats, consellera. La felicitem pel

seu compromís amb la mediació, per lluitar per aconseguir una justícia més àgil, moderna i pròxima i que passa per entendre la mediació com una realitat que s'ha d'estendre, conèixer i potenciar i que s'ha traduït, en aquest cas, en posar a aquesta Direcció General el nom de «mediació». Com vostè sempre diu, el nom fa i farà la cosa, en aquest cas.

I, per acabar, si m'ho permeten, un apunt a títol personal i que em va venir mentre preparava aquesta interpellació. Quan jo vaig començar a treballar en l'àmbit penitenciari, a Brians 1, em va tocar tractar amb centenars de residents. Quan tractes amb residents de manera directa, amb algun d'ells estableixes una certa confiança, i fèiem un exercici que no té cap valor científic, però que era molt il·lustrador en aquest sentit. Jo seia amb ells i ells m'explicaven la situació que els va provocar i el conflicte que van generar i que els va portar a haver de complir pena de presó. I jo em posava en el paper de la víctima i els explicava com em podia sentir jo envers aquest greuge que havien patit. D'aquest diàleg s'acabava extraient una conclusió que jo penso que és molt positiva, i és que se generaven una sèrie de reflexions per part de l'intern, per part del resident, que potser no les havien tingut fins a aquell moment i generaven, fins i tot, una empatia envers la víctima que fins ara potser tampoc havien generat. Què vull dir amb això? Entenc que si mitjançant la mediació humanitzem les relacions del conflicte, aconseguirem humanitzar la justícia i, de pas, consellera, humanitzarem la societat.

Moltes gràcies.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Té la paraula ara, per fer la resposta a la interpellació, la consellera de Justícia, la senyora Lourdes Ciuró.

La consellera de Justícia (Lourdes Ciuró i Buldó)

Moltes gràcies, presidenta. Bon dia, diputats i diputades. Gràcies, diputat Garcia Guillamon. Això que esmentava vostè ara, just acabant la seva intervenció, és la justícia restaurativa, que, en això, també des del departament hi estem compromesos, a donar marge a la justícia restaurativa com la millor manera de posar, no?, l'infractor davant de la víctima, poder-hi empatitzar i evitar d'aquesta manera més reinsercions. O també apostem per les mesures penals alternatives com a forma alternativa de pagar, no?, les penes en lloc d'haver d'estar a la presó. Per tant, aquest és el camí per a una societat que treballa per la cohesió.

Perquè, de fet, no estem fent res que no vagi dins de la nostra manera de ser com a catalans, no?, en general. La cultura de la pau, la cultura del diàleg, de la negociació, la cultura del pacte és un tema molt cultural i, per tant, també des del Departament de Justícia hi hem d'estar treballant. Perquè és un tema molt propi, perquè a més a més tenim –i vostè ho ha dit– una justícia col·lapsada i perquè la mediació al que ajuda, i el sistema alternatiu de resolució de conflictes, al que ajuden és a que les parts arribin a un acord. Per tant, siguin part de la solució aquelles mateixes persones que entre elles s'ha generat un conflicte. I efectivament, vam voler donar visibilitat a la Direcció General d'Entitats Jurídiques i de Dret posant-hi el nom de «mediació» perquè, com un primer avís, dir: «Escolteu, això serà important per a aquesta conselleria.» Perquè sí que el llenguatge és important, com vostès bé saben i com aquesta cambra no para de constatar Ple rere Ple, el llenguatge és molt important.

Doncs, com dèiem, la mediació i els altres mètodes alternatius de resolució de conflictes també són una estructura d'estat en tant que eines de foment de la convivència que contribueixen, com dèiem, a agilitzar la justícia, que donen solucions més ràpides que els procediments judicials i que permeten a les parts fer-se seu l'acord. Eviten que una part dels litigis entrin dins de l'entramat judicial, que té una certa

complexitat, està congestionat, que costen temps, que costen diners... La dada és: es redueix el cost en un setanta-cinc per cent, quan es soluciona un procés per la via de mediació, i la durada de temps en un vuitanta-cinc per cent. Per tant, és un benefici molt elevat.

I, com que tots en sabem les bondats, passem a analitzar què és el que ens cal millorar i què és en el que des de la conselleria pensem que cal contribuir per a això, per millorar i que, sens dubte, aquesta cambra hi tindrà molt a dir. Entenem que, primer, ens cal sistematitzar i endreçar els múltiples àmbits on opera ja la mediació i els diversos agents que hi intervenen. L'actual dispersió existent desorienta; desorienta sobretot els qui s'hi voldrien acollir. Les persones que no hi entenen, que busquen una solució per la via de la mediació, han de trobar el camí ràpid d'accedir a una informació, perquè si no passa això, això va a la contra de que es faci servir aquesta eina alternativa de resolució de conflictes.

Per això, volem tirar endavant el projecte de llei de prevenció, gestió i resolució de conflictes, perquè volem endreçar la mediació, perquè això, sens dubte, ajudarà a prestigiar-la i perquè sigui percebuda com una eina vàlida, propera i que generi confiança a la gent que avui encara no la coneix prou.

Però és evident que això des de l'Administració de justícia sols no ho podem fer, ni des de l'Administració en general, per tant, hem de cercar les complicitats, també d'aquesta cambra, com he dit per començar, però sobretot la col·laboració dels agents com l'advocacia, com les cambres de comerç, com el Consolat de Mar o altres entitats. Hem de sumar per posar la mediació a peu de carrer, posar-la a l'abast i que formi part de l'imaginari col·lectiu, que ens vingui la mediació a l'imaginari col·lectiu quan es genera un conflicte.

El nostre compromís, doncs, per reforçar la mediació i la resta de sistemes alternatius de resolució de conflictes és molt ferm, hi creiem i hi estem treballant. Com? Primer de tot amb recursos, si no les paraules no agafen una mica més de solvència si no dotem els fets..., els acompanyem de recursos.

Vostè ho ha anunciat, no? Actualment, teníem 427.000 euros destinats en el pressupost i passem a gairebé 700.000 en el pressupost del 2022. A més a més, juntament amb els recursos, hem de fer formació i difusió sobre els mètodes alternatius de resolució de conflictes, i, per tant, hem de ser còmplices de les universitats, de la carrera judicial a l'Escola Judicial de Catalunya i en els pràcticums dels col·legis d'advocats. Cal que tothom la conegui, conegui tots els recursos, en senti a parlar i l'expliqui, que siguin també apòstols de la mediació.

Vetllarem perquè hi hagi, per tant, formació continuada. Potenciarem el Centre de Mediació de Catalunya, des d'on estem ja impulsant un nou protocol d'acollida i acompanyament per als professionals de la mediació, actualitzant i ampliant la *Guia del mediador*; impulsant un pla d'atenció personalitzada per a nous mediadors, dels registres, i obrint a la pàgina web del Centre de Mediació de Catalunya un espai de recursos i una agenda permanentment actualitzada de formació i activitats sobre mediació i sistemes alternatius de resolució de conflictes.

També hem augmentat els mòduls econòmics de mediadors i operadors jurídics. Després de deu anys amb tarifes congelades, ho incrementem en un vint per cent. Passem de quaranta a cinquanta euros per sessió i part. Per tant, millorem el que és aquesta retribució.

Impulsem també la creació d'una comissió interdepartamental. Què vol dir això? Això vol dir que dins de l'Administració, dins del Govern hi ha molts àmbits on fem mediació, i molt necessària en tots els àmbits. Es tracta de coordinar i unir estratègies; coordinar la formació, de manera que podem incrementar també des de l'Administració, des dels diferents àmbits on cadascuna de nosaltres, cada departament actua..., siguem proactius a l'hora d'incrementar la cultura d'aquesta mediació,

i també per posar en valor el Govern de Catalunya i la Generalitat com a agent principal d'aquesta col·laboració i d'aquesta aposta per la mediació.

Sobretot, també molt important, l'Administració local. Hem de continuar col·laborant amb l'Administració local com a primera trinxera –que diem sempre– d'atenció als ciutadans i que sobretot són actors claus en la promoció i en l'impuls i en donar resposta als seus ciutadans a través de la mediació. Hem d'estar al costat de l'Administració local en la matèria de la mediació.

També l'estratègia de la difusió. La difusió és molt important, donar-ho a conèixer –ho he estat dient tota l'estona–, i, per tant, els premis ADR els potenciarem, els premis de resolució alternativa de conflictes. Perquè, doncs, volem fer visible que la transferència de coneixement en mediació és molt important, perquè la transferència de coneixement és la clau del progrés de les societats. Allò que s'estudia en el pla teòric, allò que saben els experts, allò que estudien també en dret comparat cal que arribi al carrer; noves tècniques, noves formes i sobretot actualització. I això és la transferència de coneixement, i, per tant, quan els deia de tenir complicitat amb les administracions, en aquest cas, amb les universitats, em referia a això.

Aquests són alguns dels reptes que ens esperen perquè volem situar Catalunya com un dels països capdavanters en aquest àmbit. Volem estar al costat o ser com els països que tenen ciutadans i ciutadanes empoderats, responsables en la gestió de conflictes. Volem posar Catalunya al costat dels països que fan, des de l'esforç i des de la cultura de l'esforç, l'avenç cap a l'excel·lència, i els països que fan de la cultura de la pau un dels pilars i un model de les societats que volen bastir. Parlem, doncs, volem parlar de la Catalunya medidora.

Ara bé, no se'ls escapa que no som un estat i tenim riscos també en mediació. Tenim riscos certs i que hem de vetllar, i que per això esperono tots els membres d'aquesta cambra amb representació, amb grups parlamentaris a l'Estat, perquè vetllem per l'avantprojecte de llei de mesures d'eficiència processal del servei públic de Justícia que prepara el Govern espanyol. Hi ha una sèrie d'alertes que hem de vetllar. De moment són alertes, esperem que no passi a majors.

A Catalunya tenim una llei pròpia de mediació en dret privat, que ha de ser respectada. El Departament de Justícia té les seves competències d'impuls als mètodes alternatius de resolució de conflictes. Això ha de seguir sent així. Aquesta llei vol determinar els requisits, formació, registres..., és a dir, entrant fins a la cuina del que ja preveu..., en allò que té Catalunya de competències. No podem permetre que per fer mediacions judicials es requereixin menys requisits dels que es demanen fins ara a Catalunya per exercir de mediador i per fer mediacions. A la llei catalana tenim un registre de mediadors; volem compatibilitzar-lo, sí, però que no es dilueixi en un registre de mediadors general. El model espanyol és diferent del nostre. Haurem de vetllar perquè es respecti totalment el nostre model de mediació; portem camí fet, tenim una empara estatutària i no permetrem que es vulneri. Hem de fer la designació de mediadors com fins ara, des del Centre de Mediació de Catalunya, no de part de l'Oficina Judicial, perquè el centre garanteix la formació, garanteix l'actualització de tots els i les mediadores.

Per tant..., i a més a més també no se'ls escaparà que evidentment aquesta llei, que marca una sèrie de requisits o apunta una sèrie de requisits, no porta aparellada cap mena de finançament. Això és, diguéssim, reiteratiu i ja és el de sempre.

Acabo. El missatge que volia traslladar, finalment, d'aquesta intervenció és que la mediació no és una eina de categoria inferior, que la mediació és una eina que ajuda a la resolució dels conflictes, que no hi ha una part guanyadora i no hi ha una part perdedora i que el binomi guanyar-perdre es canvia pel binomi guanyar-guanyar. I això què permet? Recuperar i mantenir, restablir relacions comercials, relacions familiars, relacions empresarials o relacions de qualsevol tipus, també laborals, que s'hagin vist malmeses com a conseqüència d'un conflicte.

Els conflictes hi són, s'han de saber gestionar i l'èxit en la seva resolució és el que marca el progrés de les societats i la garantia d'arribar a això: a tenir el progrés per a tots i per a totes.

Moltes gràcies a tothom.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Moltes gràcies, consellera.

Doncs suspenem la sessió fins demà a les nou del matí. Gràcies.

La sessió se suspèn a dos quarts d'onze del matí i un minut.